

[Sonja Albrink]

Der er mange aspekter, der skal vendes og drejes, men de kan i hvert fald samles under en fælles hat, som alle har været enige om, og det er, at narkotikamisbrug er en svøbe, der medfører dyb menneskelig tragedie, og som desværre ikke fremviser opmuntrende statistikker. Tværtimod viser de tørre tal, at der bliver stadig flere narkomaner, og den tilknyttede kriminalitet stiger. Omkostningerne både for den enkelte narkoman og for samfundet er enorme, så der er al mulig grund til at gøre en massiv indsats mod misbruget.

Det er alt for få narkomaner, der modtager behandling, så det er nødvendigt også at sætte ind her.

I fængslerne er op imod en tredjedel af de indsatte stofmisbrugere i et eller andet omfang, og af dem er ca. en fjerdedel på hårde stoffer. Derfor er det oplagt at sætte ind også på den front.

Redegørelsen omtaler stoffri afdelinger og motivation af den enkelte til at komme ud af sit misbrug. Det sidste sker i form af en forsøgsordning med særlige behandlingsdomme eller kontraktfængsel, som eventuelt vil kunne gøres til en permanent foranstaltning. Den tanke kan vi i CD godt gå ind for, men samtidig skal man nok være opmærksom på, at en sådan ordning ikke kommer til at fremstå som en omvendt diskriminering, hvor misbrugerne bliver bedre stillet end kriminelle uden stofmisbrug.

Vi har nogle erfaringer fra behandlingen af spiritusbilister med lange frakendelsesdomme, der har haft mulighed for straflempelse, hvis de accepterede at indgå i et behandlingsforløb. Det har ikke helt overraskende vakt utilfredshed hos andre, der er dømt for spirituskørsel, men som ikke har været belastede nok til at falde ind under ordningen.

Det har i den offentlige debat ofte været fremført, at man burde afkriminalisere handel med og brug af narkotika for at fjerne det sorte marked og komme den betydelige følgekriminalitet til livs. Teoretisk kan ideen måske se fristende ud, men jeg tvivler stærkt på, hvad den ville være værd i praksis, og om markedet virkelig ville forsvinde. Stofferne ville formentlig blive ved med at være efterspurgt, markedet kunne udbyde dem til billigere priser, og da adgangen til at få fat i stofferne ville blive let, kunne jeg meget vel forestille mig, at markedet

i stedet for ville vokse og også nyttilgangen af stofmisbrugere. Derimod kan det godt være, at en stor del af følgekriminaliteten ville forsvinde, men det mener jeg ikke opvejer den anden risiko.

Til gengæld kan man diskutere, hvordan politiets indsats gøres bedst mulig, og her vil jeg da godt nævne, som det er blevet omtalt flere gange i dag, stresspolitikken over for gadenarkomanerne. Vi mener i CD ikke, at det er særlig heldigt, hvis resultatet bare er, at narkomanen tvinges ud i ny kriminalitet. Men vi må da samtidig medgive, at folk skal kunne færdes i gaderne uden at blive generet af pushere og prostituerede, så gadepatruljering med uniformerede ordensbetjente kan ikke undværes.

Enhver indsats mod stofmisbruget starter selvfølgelig med forbyggelse. Når man f.eks. i tv-interview med narkomaner hører om, at de bestemt ikke er lokket ud i noget, og at de i forvejen har været både oplyst og vidende om konsekvenserne, kan man godt få fornemmelsen af, at det er som at slå i en dyne – hvad nytter det så? – men på trods af det er jeg enig i, at information og forebyggelse skal videreføres og styrkes både bredt og mere snævert målrettet. Det er oplagt, at der skal gøres noget overalt, hvor potentielle nybegyndere færdes, og det vil sige i skoler, på uddannelsessteder, i fritidsklubber osv., og et forbedret SSP-samarbejde er en af vejene til at få tidligt fat i de unge.

Men uanset hvor meget vi informerer og bekæmper, er behandlingsproblemet der stadig, og vi gør ikke nok. Metadonvedligeholdelse har været særdeles omstridt, men anvendt rigtigt og kontrolleret mener jeg ikke, det er rimeligt at underkende værdien af den. Den opstramning, der allerede har fundet sted for ordination, er rigtig, men det er bekymrende, at så mange af dem, der får metadon, ikke samtidig er i en form for behandling. Her er der så den udvej at kæde metadon sammen med behandling, og jeg mener, at man må være åben over for de forskellige former.

Behandling er andet og mere end afvænnelse og kræver, at der gøres noget ved narkomanens samlede livssituation. Først og fremmest tror jeg, det er vigtigt, at den, der er i behandling, kommer væk fra det miljø, hvor misbruget fastholdes. Den frivillige tvang, som lovgivningen tillader, er ikke blevet noget tilløbsstyk-